

РЕШЕНИЕ

№ 1100

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11366** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК във връзка с чл. 68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация.

Делото е образувано по повод подадена жалба от Столична община, чрез процесуален представител юрк С. М. при Дирекция „Интеграция на хора с увреждания, проекти и програми при СО срещу Решение №541 от 24.09.2020г. на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 805/2019г. на КЗД.

С жалбата се иска отмяна на Решението, поради противоречие с материалноправните и процесуални разпоредби.

С оспореното решение било установено, че Столична община поддържа архитектурна среда , която затруднява достъпа на лица с увреждания до сградата на Бюро за социални услуги „О.-К.-П.“ с адрес [населено място], [улица], което на основание чл. 5, във връзка с чл.4, ал.1 от ЗЗдискр се смята за дискриминация по признак „увреждане“ и представлява нарушение на закона Дадено е предписание на основание чл. 47, .1 във връзка с чл. 76, ал.1, т.1 от ЗЗдискр Кметът на СО да преустанови така установената дискриминация.

Намира, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка. Видно било от представените писмени документи, че в сградата на [улица] настанена Дирекция „Интеграция на хора с увреждания, програми, проекти“ при СО със Заповед №РОБ17-РД09-154 от 15.08.2017г. на Кмета на СО, район „О.“. Предвид лошото техническо състояние на сградата, е инициирана процедура от Кмета на СО по осигуряване на друг обект – общинска собственост за нуждите на Бюро „Социални

услуги „О.- К.-П.“, като със Заповед № СОА19-РД46-16/01.08.2019г. е предоставен на службата нов обект с адрес [улица], където е осигурен безпрепятствен достъп на хора с увреждания. Състоянието на обекта обаче изисква ремонти, с оглед което е необходимо и провеждането на обществена поръчка.

В тази връзка намират за несъстоятелни твърденията в оспорения акт, че е налице бездействие на органа по осигуряване на сграда с достъп за лица с увреждания. Сочи, че за да е налице дискриминация, следва е осъществен всеки елемент от фактическия състав, а в случая липсва неблагоприятно третиране, което съзнателно и липсва субективният елемент.

Отчитайки необходимостта от ремонт на помещението, е осигурено друго такова, временно – до извършването му, на [улица], поради което намира, че твърденията, че е налице поддържане на неподходяща архитектурна среда са опровергани. Сочи, че към датата на постановяване на оспореното Решение – 24.09.2020г. бюрото не се намира на този адрес.

От друга страна, във връзка с лошото състояние на сградата на [улица] предвидено организирането на обществено обсъждане / Заповед № РОБ20-РД09-173/06.10.2020г. на Кмета на район О./, във връзка с намеренията за премахване на сградата и изграждане на нова такава за административно обслужване. Намират, че е нецелесъобразно да бъдат разходвани средства за същата, предвид предстоящото й събаряне.

Молят за отмяна на заповедта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят Кмет на СО се представлява от юрк М. с редовно пълномощно. Поддържа жалбата на заявените в същата основания.

Ответникът КЗД се представлява от юрк Б., който моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, въз основа на данните по делото и като съобрази становищата на страните и закона, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от Кмета на СО като адресат на решението, което е неблагоприятно за него и в срок.

Предмет на решението е само частта, с която се установява извършването на дискриминация и се дават предписания на Кмета на СО, а не и на Кмета на район О., поради липса на жалба в тази част на решението.

Съдът приема жалбата за основателна.

От представените и служебно приложени към делото доказателства, неоспорени от страните, от фактическа страна се установи следното, като спор по фактите няма:

Производството е образувано въз основа на доклад за самосезиране №12-11-1927/16.05.2019г. от А. Д., Председател на Комисията и взето решение от 10.11.2017г. на заседание на Комисията във връзка с чл. 40, ал.2 от ЗЗДискр и чл. 53 от ЗИХУ, в рамките на кампания „Достъпна България“

На основание чл. 40, ал.2 от ЗЗДискр и в изпълнение на Решение на деветчленния състав на КЗД от 10.11.2017г. и във връзка със Заповед № 24/20.03.2018г. на Председателя на КЗД, в рамките на кампания „Достъпна среда“ е бил съставен КП № 12-11-648 от 26.04.2018г. за извършена проверка на обект – Бюро за социални услуги с адрес [населено място], [улица]. Извършена е проверка на обекта на [улица] от служители на КЗД Съставен е Констативен протокол №12-11-1225/03.04.2019г. по описа на КЗД, в който е описано състоянието на обекта и са изложени съображения

относно неподдържането на подходяща и достъпна архитектурна среда за достъп по обекта на хора с увреждания.

В хода на производството и поисканите становища е постъпило такова от Кмета на СО № 16-15-43/17.01.2020г., в което се сочи, че със Заповед № РОБ17-РД09-154/2017г. на Кмета на район О. СО сградата е предоставена на Дирекция „Интеграция на хора с увреждания“ , считано от 01.09.2017г. , вкл. за нуждите на Бюро за социални услуги „О.- К.-П.“. Във връзка с лошото състояние на сградата и на стъпалата пред нея, Директор Дирекция „Интеграция на хора с увреждания“ поискала от Кмета на район О. предоставяне на друго помещение в района с писмо № ССД18-ВК08-30/18.06.2018г. Кметът на район О., с писмо от 25.06.2018г. приема, че искането е основателно, но не разполагал с друг обект, поради което сезирал Заместник Кмета на СО , който предложил помещение в сградата на [улица]. След оглед на така предложения обект, директорът на Дирекцията посочил конкретно помещение в сградата от 218 кв.м., което приел за подходящо за нуждите на службата.

Впоследствие Кметът на район О. предложил друго помещение на [улица]. Същото е възприето от Директора на Дирекцията, съгласно писмо от 05.04.2019г. След съгласуване със СО и изпращане на преписката, е издадена Заповед № СОА19-РД46-16/01.08.2019г., с която Кметът на СО предоставя на Дирекцията за управление за срок от 10 години имот, находящ се [улица], за което съставен приемателен протокол от 10.09.2019г. Сградата също изисквала ремонт, поради което в план-графика за провеждане на обществени поръчки за 2020г. е заложено провеждането на обществена поръчка за извършването му – строително-монтажни дейности за обекти – Бюро за социално подпомагане.

С оглед горното, на Бюрото е осигурена временна сграда на [улица], където е налице осигурена достъпна архитектурна среда за хора с увреждания, до извършване на ремонтите дейности на предоставената сграда на [улица].

Органът подробно е обсъдил така установените факти, като е отбелязал, че временното преместване на Бюрото на адрес [улица], както и състоянието на сградата на този адрес, са останали недоказани и неизяснени.

С оглед това, и като е обсъдил действащата нормативна уредба, е издал оспорената част на решението, с която е приел, че Кмета на Столична община осъществява дискриминация по признак „увреждане“ спрямо хората с увреждания, като поддържа недостъпна архитектурна среда по отношение на обекта, предоставен на Бюро за социални услуги район „О.-К.-П.“ на адрес [населено място], [улица]. Дадено е и предписание последното да бъде преустановено.

Съдът приема, че решението е постановено от компетентен състав на комисията, в предвидената от закона форма, както и при спазване на процедурата, в частност – размяна на книжа, събиране на становища, провеждане на устно състезание.

Съдът намира обаче, че действително в хода на административното производство органът не е упражнил служебното начало за изясняване на релевантни факти и обстоятелства и е издал решението си в противоречие със закона.

Следва да бъде отбелязано, че по преписката е извършена една единствена фактическа проверка на мястото на обекта – 15.03.2019г., за която е съставен КП от 03.04.2019г. Не се спори, че представеният снимков материал и констатираното от служителите, осъществили проверката, кореспондира с действителното състояние на обекта.

Нещо повече, лошото му състояние се подкрепя от останалите писмени доказателства,

както следва : Налично сезиране на Кмета на район О. от Директора на Дирекцията, към която е Бюрото, още с писмо от 18.06.2018г., с което докладва за лошото състояние на сградата и моли за преместване. Последното е незабавно процедурирано / с писмо от 25.06.2018г. от Кмета на район О. до Столична община/, както и след проведени проверки за налични обекти и съгласувания, както с настанените в тях учреждения, така и с молителя – Директор на Дирекция „Интеграция на хора с увреждания, програми, проекти“ е издадена Заповед № СОА 19-РД46-16 от 01.08.2019г., с която Кметът на СО е предоставил на Дирекцията за нуждите Бюрото имота, находящ се на [улица]. Налице е и приемо-предавателен протокол за предаване на владението на обекта за нуждите на Бюрото. Не се спори, че по отношение на него са предприети действия за включването му в ремонтните дейности за 2020г., с избор на изпълнител по реда на ЗОП и реализиране на ремонта.

Установява се, че по отношение на проверената сграда на [улица] започната процедура – обществено обсъждане с оглед провеждане на процедура по събаряне на сградата и изграждане на нова.

Не е извършена от страна на органа на проверка на твърдението за временно настаняване на Бюрото на адрес [улица], в сградата, където е настанена Дирекция „Социално подпомагане“, считано от месец февруари, 2020г.

Анализирайки понятието пряка дискриминация и неблагоприятно третиране на основание защитен признак по [чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.](#) – увреждане, комисията е достигнала до извода, че Кметът на СО е осъществил дискриминация, тъй като не е осигурил достъпна среда за хората в неравностойно положение, като не е изпълнил свое законово задължение за осигуряване на достъпна среда на населението, залегнало както в ЗХУ/ДВ, 105/2018г., в сила от 01.01.2019г./, така и в [Конвенцията за правата на хората с увреждания](#).

С императивната разпоредба на [чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.](#) е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. В разпоредбата на [§ 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр.](#) е разписано определение на понятието "неблагоприятно третиране", а именно - всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго, въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица, т. е., което пряко или непряко засяга права или законни интереси. От анализа на цитираните норми следва изводът, че за да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по [чл. 4 от ЗЗДискр.](#) В този смисъл не е достатъчно да се установи по-неблагоприятно третиране на определен кръг лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това

третиране е извършено съзнателно по някои от признаците, очергани в [чл. 4 от 33Дискр.](#), като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, като при всички случаи следва да се изразява в някой признак по [чл. 4, ал. 1 от 33Дискр.](#), в това число и "тормоз" на база признак "увреждане".

По силата на [чл. 9 33Дискр.](#), в производство за защита от дискриминация, е създадено специално правило, при което ако административният орган приеме, че има достатъчно факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се размества и в тежест на ответника е да докаже, че не е нарушил правото на равно третиране.

Съдът обаче приема, че от всички представени и посочени от жалбоподателя Кмет на СО доказателства, не може да се изведе извод, че е налице осъществяване на дискриминация, чрез поддържане на недостъпна архитектурна среда.

Следва да бъде отбелязано, че Решението е издадено на 24.09.2020г., като повече година по-рано е издадена Заповед на Кмета на СО за настаняване на Бюрото на друг адрес, както и е осъществено фактическото предаване.

Нарушението е установено към 15.03.2019г., но към момента на издаване на акта – 24.09.2020г., на първо място, обектът, отразен и описан в констативния протокол, в който безспорно не е налице осигурен достъп за лица с увреждания, не се ползва за нуждите на Бюро за социални услуги район „О.-К.-П.“, а напротив – за същия е стартирана процедура, с оглед бъдещото му премахване – заповед към 06.10.2020г. Т.е., напълно сигурно е, че обектът не се ползва за предвидените обществени нужди, т.е. няма как да е препятстван достъпа до предоставяните от Бюрото обществени услуги относно хората с увреждания. На второ място, установява се поредица от действия, както преди констатираното състояние на обекта – 15.03.2019г. от представители на КЗД, така и последващи на него, от страна на Кмета на Столична община за предоставяне за нуждите на Бюрото на друго помещение, което да е годно за обслужване на целите му, респ. да отговаря на изискванията за осигуряване на достъпна среда и за хора с увреждания. Касае се за правни действия от страна на Кмета на СО, с които е прекратено ползването на необезопасения обект, които датират от 2018г. и последно включват предвиждане на средства за ремонт на новопредоставения обект на [улица]. Къде е настанено Бюрото, считано от момента на напускане на обекта на [улица], както и дали това помещение съответства на изискванията на ЗХУ органът не е правил проверка и не е установил, поради което съществуващо към момента на издаване на акта установено нарушение е прекратено. Доказва се и активно участие на жалбоподателя по преодоляване на проблема чрез поредица актове и действия, които са насочени за обезпечаване на дейността на Бюрото, вкл. и по отношение на осигурения достъп на граждани с увреждания до същото.

Поради това, съдът приема, че не е осъществен съставът на дискриминация по признак „увреждане“ от страна на Кмета на СО, към момента на издаване на акта, а и не е налице вмененото му бездействие да осигури достъпна среда относно помещението на бюрото, доколкото същото представлява такова за обществени нужди. Положени са нужните усилия и преписката е процедирана. Нарушение към момента на издаване на акта не е установявано и не може да бъде санкционирано.

По същите съображения, решението в частта, с която са дадени предписания за

преустановяване на нарушението се явява без предмет, тъй като същото е преустановено със способите, с които разполага Кмета на СО по реда на ЗОС и ЗМСМА – настаняване в друго помещение и обезпечаване на ремонтни дейности по отношение на същото, както и временно настаняване в трето различно помещение. Ползването на проверки от КЗД обект за нуждите на Бюрото, което го прави обект за обществени дейности, е преустановено. Налице са и логични мотиви относно преместването на институцията изобщо на друг адрес, а не ремонтване на установения, поради изключително лошото му състояние в цялост и предвидено бъдещо събаряне.

Съгласно [чл. 169, ал. 1 от ЗУТ](#) строежите се проектират, изпълняват и поддържат в съответствие с основните изисквания към строежите, определени в [приложение I на Регламент \(ЕС\) № 305/2011](#) на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2011 г. за определяне на хармонизирани условия за предлагането на пазара на строителни продукти и за отмяна на [Директива 89/106/ЕИО](#) на Съвета (ОВ, L 88/5 от 4 април 2011 г.). Съгласно [чл. 169, ал. 4 от ЗУТ](#), Министърът на регионалното развитие и благоустройството, самостоятелно или съвместно с компетентните министри, издава наредби за определяне на изискванията за проектирането, изпълнението, контрола и въвеждането в експлоатация на строежите, за дълготрайността на строителните конструкции, устойчивостта на земната основа, изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания, и изискванията за безопасност на строежите при отчитане влиянието на географските, климатичните и сеизмичните въздействия в съответствие с изискванията по ал. 1 и ал. 3, т. 1, 2 и 3. В изпълнение на това му правомощие, министърът на регионалното развитие и благоустройството е приел [Наредба № 4/2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, вкл. на хората с увреждания](#). Разпоредбата на чл. 36 от същата предписва задължения към собствениците на всички сгради с обществен характер за привеждането им в съответствие с изискванията ѝ, което за процесния случай представлява осигуряване на достъп по някой от предвидените в същата способи за осигуряване на достъпни елементи на сградите и съоръженията и свързване помежду им с достъпни маршрути. Съдът приема, че нормите на наредбата са адресирани към всички собственици на сгради с обществено предназначение и инвеститори по смисъла на [чл. 161 от ЗУТ](#), предвид разпоредбата на чл. 2 от същата, свързана с инвестиционен процес, вкл. по поддържане и ремонт на сградите.

Визираната обаче сграда на адрес [населено място], [улица] имала обществено предназначение до момента на ползването ѝ от субекта Бюро за социални услуги район „О.-К.-П.“, в качеството му на част от общинската администрация, а към момента на издаване на акта се предполага да не се ползва, поради провеждане на процедура за бъдещото ѝ събаряне, с оглед което и липсва задължение за поддържане на достъпна архитектурна среда по отношение на нея.

По изложените съображения, съдът приема жалбата за основателна и следва да отмени Решението на КЗД в оспорената му част.

Воден от горното и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#), Административен съд София-град, II отделение, 48-ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Кмета на Столична [община] №541 от 24.09.2020г. на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 805/2019г. на КЗД.

Решението може да бъде обжалвано пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: